

ביקור סטודיו
א' ערמון אזולאי
צלום:
אורי גרשון

מיה זו. אם כבר לנקות, אז גם לשנות

שדרות רוטשילד פינת התאה ה-18

הסטודיו של הציירת מיה זו שוכן בדירתה במרכז תל אביב והיא מקפידה שיהיה ביתי ככל האפשר

זו מרבה לזרום שינויים. היא מעירה שאנה אהבת לנקות את הבית, וכשהיא כן מגייסת כוחות למאמץ היא מלווה ברוויזיה: "אני רחפת את הפסנתר, מזוזה אדונית ומחליפה חרדים. הסטודיו שלי היה בכל אחד מחודרי הבית". אשר למיקומו הנוכחי, "זה הלופש שלי. אני ישנה בן, הבן שלי רואה פה סליווייה,

כוש, רפאל וציור קוסמולוגי. 18-18 מ-18 מ-18 יותר מ-18 שנים, עוד מלפני שלדה את בתה הבכור. זה לילי. תחילה התגוררה המשפחה ברי"ה דומה בקומה למעלה. "יש לי בעלת בית מזן נדיר של אנשים", היא מספרת. "הם בעלי הבניין מאז שהוא נבנה. יש לי אתם יחסים על גבול המשפחתיים".

העירוב בין השניים, כך אני עוברת, וכי שאני מגיעה לקצה הריכוז אני קמה ועו"שה משהו ששייך לענייני הבית. חשבו לי גם שהסטודיו יהיה יפה. אני אוהבת שישויות. אם היו לי עוד שכייות חמה הייתי מכניסה אותן בשמחה. כמו סטי"ריות של פעם, של המאה ה-18". בחדר גם מונחים ספרים של ציורי הידגומוס

לשחרר את התלות במודל

מיקום: שדרות רוטשילד בתל אביב
זמן: 18 שנים
מודל: 40-35 מ"ר

זה שוכחה לפני כשלוש שנים כפרס על-שם חיים שרף לאמנות פי"גורשיבית. ריאליסטית והציגה תערוכה במוזיאון תל אביב, מורה כי נאמנתה המוחלטת לייצוג ריאליסטי חריף - מתעצרת. "כשהייתי האחרונה אני יצאת רי הדכה החוצה, לקחת כן מהקפל והולכת לצייר בים. לאחרונה אני מנסה להפש משהו במה שעשיתי כל השנים - להסתכל על אישיות מודל של הקשרים לתוך אמנות, לשחרר מעט את התלות במודל שאני רואה".

בריוקן עצמי שציירה לאחרונה היא נראית בתנוחת גוף וזה, שנועה ברקע בגווני חום, המכיל משקל היסטורי ותכונות. "זה נורא מסעיר אותי, אני מרגישה שאני עצמי ברימויים מעולם האמנות מכל מיני זמנים, מרומא ועד אמנות גרמנית בת זמננו. אני מרגישה שאני מסתכלת על דברים, גם ציורים וציירים שאני מכירה, בעיניים חדשות".

דיוקן עצמי מסתכל, 2012

חברים באים, זה מרכז הבית", היא אומרת ומציעה גם על שני התוליה השרי עים בפנינות שונות בחור. עם זאת, נרמה שבחמקופה האחרונה הבניה זר שגם כשימוש המעורב צריך לעשות סדר. היא הציגה תפצים רבים מחללי, בהם פינה אכילה מרווחת, החלל חלק לשניים. החלק הקומי הסמוך לכי ניסה מוקדש לציור ואילו החלק הפנימי נותר כמות שהוא. "הסטודיו החל לתפוס יותר נוכחות בבית ובחיים", היא מספרת. "גם התחלתי ללמד אחרי הצהריים".

מאז ומעולם עברה זר באור יום: לעולם אנה עוברת באור השמל, כבר בשנות העשרים לחייה, כשהתגוררה בפאריס כמה שנים וחללה לעסוק בציור, עברה בבית בבקרים. "זירתה לנו דירה ברררע מאור עצמי בפאריס, זו היתה הפעם הראשונה שישבתי והתחלתי לעבור בציור. לקום בבוקר ולצייר זה הרי גע שבו הציור התחיל להיות חובה שאני עושה", היא מספרת. כשהחלה לישראל ונולדו ילדיה (לילי ואיליה), החרגל נשמר "בבוקר הילדים הלכו לבית ספר והבית היה שקט לעבודה".

זו, ציירת פיגורטיבית חובבת ריאליזם, מודה כי האור ברידה אינו איריאלי, אך היא מצליחה להתחמק מהאור הכא מן המורה, מווסתת את זה הדרמטי בעזרת התריסים ומסתדרת היטב.

מיה זו נרתעת מחללים תע-שייתיים וקירות בסון חשופים. הסטודיו שלה שוכן בביתה והיא אכן משתללת שיהיה ביתי ככל האפ-שר, מעצימה את הסימפוזיה המתקיימת ממילא בהמצאותם תחת אותה קורת הגג.

רירתה של זר ממקומת במדכו שר-תקד סמל לכחאה ההברחת והשנה סמל לניצחון השיטה. זוהי דירה ישנה והתבת יריים שעציבונה המקורי נשמר וכך גם חלוקת החדרים הסטודיו נמצא משמאל לכניסה לבית. זוהי חלל גדול ומואר, סלונג, ובקצה מרפסת הפונה לשדרה. ניכר שזה לב הבית.

חוצ משני בני ציור, פילטה, שפופרות צבע ומכחולים המרוכזים בחלקו הקומי של הסטודיו, החדר שומר על תחושת ביחיות. שטיחים בגוני אדום מכסים את רצפת השיש, יש גם פרגור סיני מעץ צבע שחור ומצויר, פסנתר עם חזקרות תווים ישנות צמוד לידלת הכניסה ומישה מכוסה ברי סקטשיל צבעוניים בוחקת סמור למרפסת, השולחת מבט אל הע-צים והשדרה.

"אחת לכמה זמן חולפת בראשי המי-חשבה איר היו הרברים אם הסטודיו היה במקום אחר", אומרת זו, בת 50. "זה לא יצא אף פעם וגם לא בא לי. אני אוהבת שהסטודיו הוא כמו בית. אני אוהבת את